

Generace

Hybridní výtvar party nadšenců z Gymnázia T. G. Masaryka v Litvínově

Ročník 1.

Číslo a datum vydání: 5 / pátek, 10. 5. 2019

JAK TO VIDÍME MY...

Každý úspěch, jehož dosáhneme, nám udělá nepřítele. Chceme-li být oblíbení, musíme být průměrní.

Oscar Wilde (1854-1900), v Anglii působící dramatik, prozaik, básník a esejista irského původu

Nehledejte žádného nepřítele ve svém okolí. Nepomlouvejte lidi, které de facto ani dobře neznáte. Vy jste ve skutečnosti sami sobě největším nepřítelem, jehož jste doposud ve svém životě potkali. Vy jediní jste tím nepřítelem, kdo má tu moc zničit váš charakter a svést vás z cesty úspěchu. Vy jste tvůrci, anebo ničitelé svého vlastního osudu. Hlavně se bojte a bojujte proti nepříteli hnízdícímu ve vašem vlastním těle. Nepřišel jsem k vám, abych vám radil, ale abych vás upřímně varoval...

Jan Berwid-Buquoy (1946), český a německý politolog a historik

Z OBSAHU VYBÍRÁME:

Japonsko – Zelený den
1. máj / Budujeme
Majáles / Gympl sportuje
Pólo na kolech
Všechnopárty?
Projekt H2AC podruhé
Dvě SŠ najednou?
Domácí věštění
Mluva Generace Z
Osudové setkání
Horké křeslo TU

Ani jeden mladý člověk není tak nešikovný, aby nedospěl k úspěchu aspoň v jedné věci, když je vytrvalý.

Leonardo da Vinci (1452-1519), všestranná italská renesanční osobnost

Právě se chystáte otevřít v jistém ohledu tak trochu jiné vydání. Ti vnímavější z vás jistě zaregistrovali drobnou úpravu už této titulní stránky – název úvodní rubriky byl převeden do plurálu a citát není jeden, ale použili jsme rovnou tři. Výběr citátů není náhodný, stejně jako jejich barevné zvýraznění – podobnost se semaforem má své opodstatnění.

Nebývá zvykem, abychom vám nařizovali, co si máte přečíst – ani tentokrát příkaz nečekejte. Najdete-li si ale čas, určitě byste si měli přečíst rozhovory s našimi žáky – zpovědi jsou možná rozsáhlejší, ale rozhodně stojí za to a pouze po jejich přečtení výběr citátů pochopíte...

Redakce Generace Z

4. květen – Japonsko – Zelený den (*Midori no Hi*/みどりの日)

JINÝ KRAJ, JINÝ MRAV

Svátek připadá na 4. května. Mnozí Japonci v tento den vyrazí do přírody – někteří jen tak na procházku, kterou si zpříjemní piknikem, jiní sázejí stromy, aby se alespoň tímto způsobem odvděčili naší planetě Zemi.

Svátek je součástí tzv. zlatého týdne (*Golden Week*), na který se tvrdě pracující Japonci těší celý rok, protože se slaví několik svátků v řadě, a můžou si tak užít týden volna – *Den Šówa* – 29.4., *Den ústavy* – 3.5., *Den zeleně* – 4.5. a *Den dětí* – 5.5.

Den zeleně se začal slavit v roce 1989. Jeho původ je spjat s láskou k přírodě již zesnulého císaře Šówa (Hirohito).

Původně se slavil 29. dubna, v den narozenin zmíněného panovníka, ovšem v roce 2007 došlo k restrukturalizaci a *Den zeleně* se začal slavit 4. května, přičemž 29. duben získal nový status – *Den Šówa*.

V květnu je obvykle krásné počasí, navíc je máj vnímán jako čas lásky, a to Japonce přímo vybízí k tomu, aby tento svátek strávili se svými přáteli a blízkými. Vypraví se společně do parku, vybaveni různými pochutinami – zejména *onigiri* z *bentó* boxů. Je to také ideální příležitost

navštívit japonské zahrady. Během dne se konají různé přehlídky; oslavy jsou zakončeny ohňostrojem – pro jeho sledování je nejideálnější *Tokyo Tower* (viz obrázek; zdroj: www.japan-guide.com/e/e3009.html), věž, z níž máte na japonské hlavní město nejlepší výhled; oblíbenou lokací je i blízký park *Shiba*.

1. máj – (nejen) lásky čas

I když už máme po 1. máji, mám tu pro vás pár tipů co podniknout v tento den – ne letos, to už opravdu nestihnete, ale třeba napřesrok...

TRENDY

Ať už máte partnera nebo ne, doporučuji se jít podívat na **Valdštejnské slavnosti**. Je tam sice hodně lidí, ale stojí to za to – zejména pokud holdujete jídlu a pití. Vedle jiného se na slavnostech dají koupit perníčky ve tvaru srdce. Když jsem byla malá, tak právě tady jsme je vždy kupovali babičce a dědovi. Svoji drahé polovičky můžete také koupit balónek ve tvaru srdce – tedy pokud nedá přednost jiným „potvorám“. Pokud nejste jedlíky a srdce v podobě balónku považujete za kýč, můžete se pokusit vystřelit své lásce růži – tím nikdy neurazíte. Mně by růže určitě radost udělala...

Nemusíte ale mezi davy lidí. Můžete zůstat doma, sledovat filmy a udělat si hezký den – ostatně každé volno v pracovním týdnu je pro nicnedělání jako stvořené.

S 1. májem se pojí řada tradic – jednou z nejpoblárnějších je **polibek pod rozkvetlou třešní**. Ženy a dívky pod rozkvetlou třešní políbené by v následujícím roce neměly uschnout. Jak tradici prvomájového polibku ctí Češi, můžete zjistit na odkazu <https://zeny.iprima.cz/maj-lasky-cas/1-maj-lasky-cas-tradice-polibky-a-romantika-na-kazdem-kroku>.

K dalším zvykům patří **stavění máje** – v předvečer 1. máje se chlapci vypravují do lesa, aby tu usekli co nejvyšší stromek (myslivci a ochránci přírody z toho rozhodně nadšeni nejsou) a udělali z něj do rána staročeskou májku – tradiční symbol jara. Smrček, borovičku nebo jedličku oklestí a špičku ozdobí věnci, šátky, květinami, pentlemi a fábory. Celou noc májku hlídají, aby jim ji přespólní neukradli, protože zcizení by znamenalo neskutečnou ostudu. Tyto obecní májky se stavějí na návsi; někteří mladíci ale připraví speciální májku – vyzdobenou břízku, kterou umístí pod okna své milé.

Že měly v minulosti oslavy 1. máje i trochu jinou podobu, dokládá příspěvek na <http://www.totalita.cz/vysvetlivky/1maj.php> – zejména ti dříve narození si jistě dodnes pamatují na prvomájové průvody i speciální výzdobu měst...

Svátek práce aneb Po přečtení budete vědět víc než vaši kolegové

První květnový den není jen o lásce a dnu volna (viz rubrika Trendy) – z historického hlediska je „to“ něco mnohem víc...

Dne 1. května 1886 proběhla celodenní stávka vyhlášená anarchistickým deníkem The Alarm. Přibližně 300 000 stávkujících dělníků chtělo osmihodinovou pracovní dobu bez ztráty peněz. O dva dny později proběhlo v Chicagu shromáždění, při němž přišlo při policejní střelbě několik lidí o život. Další oběti si den poté vyžádal výbuch bomby při demonstraci na Haymarket Square. Obvinění a následně odsouzení k smrti byli za tento útok čtyři anarchisté, přestože chyběly jakékoliv důkazy, které by jejich zločin potvrdily (známé „v Americe je všechno možné“ tímto dostává nový rozměr).

**MOHLO BY VÁS
ZAJÍMAT...**

Poprvé se svátek práce slavil v USA v roce 1888 – probíhaly stávky na památku dva roky starých událostí. Svátek do kalendářů postupně zařadily i jiné státy.

V socialistických zemích byl tento svátek jedním z nejdůležitějších. Konaly se prvomájové průvody a účast v nich byla prakticky povinná... (více odkaz v rubrice Trendy). Chcete-li si rozšířit obzory ještě víc, Česká televize vaše potřeby jistě uspokojí – <https://ct24.ceskatelevize.cz/archiv/1174092-dejiny-svatku-prace>.

Svátek práce slaví víc jak polovina světa. Kanada a USA ho ale přesunuly na první pondělí v září (o podobě *Labor Day* se můžete více dozvědět na <https://www.anglictina-bez-biflovani.cz/labor-day>).

Budovatelské filmy a písně

Jak bylo zmíněno, květen není jen měsícem lásky, ale také obdobím, kdy se v mnohých státech světa oslavuje práce. Při pohledu na dobové plakáty nebo agitační spoty dříve nebo později narazíte na spojení *budování socialismu* nebo pojem *budovatel*.

Označení *budovatel* bylo v době socialistického Československa synonymem pro *soudruha* – člověka, který aktivně přispíval k budování nové socialistické (komunistické) společnosti.

Čekáte-li nějakou výstižnější definici, pak vás zklameme, protože vlastně žádná taková neexistuje. Na rozdíl od kupř. *úderníka* – vzorného manuálního dělníka – byli budovatelé (podle dobové propagandy) vlastně všichni uvědomělí pracovníci, a to včetně úředníků, důstojníků či politiků, kteří prokázali zásluhy v budování socialismu.

Nechceme vás zatěžovat výčtem budovatelských filmů a písní, ale milovníky historie i zvědavce jistě uchvátí dva následující odkazy – první nabízí

nejlepší české filmy z let 1951-1960, tedy z období, kdy se budovalo asi nejvíce 😊 (ostatně maturanti se učí o 50. letech jako o období tzv. budovatelského románu); druhý pak mj. **nabízí texty písní a básní, ale i plakáty**, bez nichž se budování neobešlo...

https://www.kinobox.cz/zebricky/nejlepsi/filmy/1951-1960/jen_ceske/od_nejhorsiho

<http://www.budovatel.cz/index.html>

Studentský Majáles

Přípravy začaly už brzy ráno. My, dobrovolní zoufalí nadšenci, jsme neúnavně bojovali s nepříznivým, poměrně chladným a místy i nárazovým větrem a stavěli stany a nafukovali balonky. Zatímco ostatní nosili lavičky, my moderátorky jsme se nazpaměť učily všechny sponzory (jasně, že jsem stejně na některé zapomněla). V poledne se našťastí počasí umoudřilo a odstartování Majálesu nic nebránilo.

Již tradičně jsme akci zahájili průvodem a v rytmu hudby jsme prošli centrem Litvínova, abychom po zdolání krátkého okruhu dorazili na místo konání – do Zámeckého parku, který mnozí jednoduše nazývají Zámečák.

Byli jsme u toho

Po vystoupení sboru naší školy došlo i na proslovy pana ředitele a organizátorů. Následně se představilo několik hudebních uskupení ZUŠ Litvínov, ve kterých hrají i naši studenti. Několikrát jsme během moderování omylem změnily jména interpretů, sponzorů, zapomněly jsme zmínit nově vysázené bylinné pásma v parku, ale něco se přece jen povedlo – udělala jsem reklamu našim studentským novinám 🤖 Možná, že jste jeden z těch pěti lidí, co nás tam zrovna poslouchali, a noviny jste si stáhli.

V 17:00 vystoupil *Jakub Děkan Band*, hlavní bod programu. Všichni jsme zpívali a někteří odvážnější se zkusili vlnit do rytmu. Dalším hudebníkem byl i Dominik Hanza – náš bývalý student a „ten vysokej kluk z Voisu“.

Majáles jsme okolo sedmé večerní s Klárkou ukončily stejně, jako jsme ho zahájily – hekticky. I když dala organizace zabrat a ne vždycky se všechno vydařilo, většina z nás to přežila. Ti odvážnější se přesunuli na afterparty – já do postele psát tuhle reportáž.

Gyml sportuje

Využili jsme prvních slunečných dnů a uspořádali **fotbalový turnaj**. Když kluci běhali po hřišti, byl ve třídách až podezřelý klid. Naši sportovci – od těch nejmladších až po ty nejstarší – odehráli během dopoledne několik zápasů, které vedly k následujícím výsledkům:

1. místo – septima
2. místo – 3. A
3. místo – sexta.

Další sportovní akcí byl **volejbalový turnaj**, jehož se zúčastnili kluci, holky, a dokonce i učitelé. Všichni bojovali statečně, ale ze čtrnácti týmů se do semifinále dostaly jen čtyři. A jak to nakonec vypadalo na pomyslné bedně?

1. místo – septima
2. místo – kvinta
3. místo – učitelé.

Co dodat – rádi sportujeme a ulevjáme se ze školy.

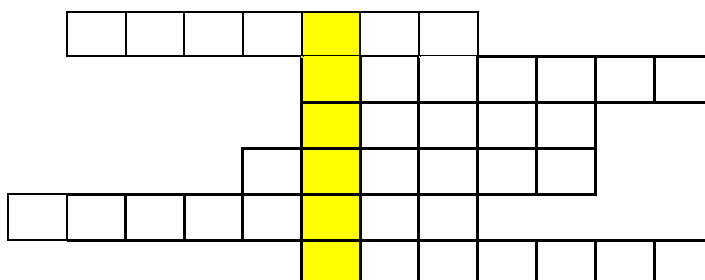
V dnešním čísle jsme se rozhodli udělat malou změnu. Nebudete pasivně přijímat informace, nýbrž si sami zkusíte něco vyluštit. Přinášíme vám křížovku! Zapomeňte na spisovnou češtinu, přichází žakovský slang!

MLUVA GENERACE Z

Na tomto místě vás budeme průběžně zasvěcovat do mluvy dnešní mládeže – kdoví, třeba se vám naše služby v oblasti dešifrování budou někdy hodit... 😊

1. Hérodotos, Machiavelli, Sofoklés. To jsou nějaké nemoci?
2. Tváří se jako oddychový předmět, ale nenechte se zmást!
3. Pro některé jedince zbytečný předmět, pakliže nejdelší trasa, kterou kdy ušli, byla cesta do večerky pro rohlíky.
4. Jediný předmět, kde můžete na počítač, i když vám dala mamka zákaz.
5. Všemi chlapci milovaný předmět, za nímž se vždy musí vyšlapat milión schodů.
6. Předmět, kde při karaoke některých praskají ušní bubínky.

řešení: HRVZOR 🐣

Pólo na kolech (Bike Polo)

Pólo – klasický sport anglických gentlemanů. Na rozdíl od fotbalu a potřebného míče s pláčkem za domem si však zdaleka ne každá parta kamarádů může dovolit koňské stáje a speciální travnaté hřiště. A právě tady nastupuje pólo na kolech...

Týmy hráčů jezdí na kole a používají paličky, aby zasáhly malým míčkem branku. Hráč může vstřelit míček do branky dvěma způsoby – střelou (jeden či druhý konec paličky), nebo tzv. *shuffle* (stranou paličky – pak ovšem branka neplatí a pokračuje se ve hře).

Existují dvě formy hry: první je klasická 3 proti 3, kdy zápas trvá 10-15 minut; druhá je 5(6) proti 5(6) /„Squad“/, kdy zápas trvá 30-60 minut a díky počtu hráčů je možné střídát. Před odstartování píšťalkou je míč

uprostřed hřiště a hráči čekají na svých pozicích. Tým, který vstřelil gól, se vrací na svoji polovinu, aby následně překročil půlící čáru a pokračoval ve hře. Počet kontaktů v určité hře se může lišit, ale obecně je omezení „palička na paličku“, „tělo na tělo“. Hra končí po vypršení stanoveného časového limitu.

Hráči běžně hrají na kurtech, jakými jsou ty tenisové, ale také na pouličních hokejových hřištích, hřištích na basketbal nebo na fotbalových kurtech. Hrací plocha je upravena pomocí desek tak, aby míček nemohl uvíznout v rozích. Hřiště nesmí být větší než 47 m X 25 m a menší než 36 m X 18 m.

zdroj obrázku: <https://www.ahaonline.cz/clanek/sport/76858/polo-na-konich-a-slonech-je-nuda-cvoci-na-kolech.html>

Od roku 2004 se v Americe konají turnaje mezi jednotlivými státy. Prvního mistrovství světa,

které se konalo v Torontu v roce 2008 v rámci Mistrovství světa cyklistů, se zúčastnily převážně evropské týmy, v následujícím roce (2009) se představily týmy z USA, Kanady, Anglie, Francie, Německa, Švýcarska a Itálie.

Pokud chcete vidět, jak hra vypadá v reálu, přejděte na odkaz https://www.youtube.com/watch?v=76ZhpWW_v8s.

Všechnopárty? Tak určitě...

Rozhovor s **Honzou Myšákem**, světe, div se, tentokrát ne o hokeji!

Že je Honza, žák našeho gymnázia, nadaným hráčem a členem litvínovského A-týmu, všichni dobře víme. Jeho talentu si všimli i v televizi a pozvali si ho do pořadu *Všechnopárty*. V pátek 12. dubna se odvysílal díl, v němž moderátor Karel Šíp hovořil s Leošem Stránským (filmový kaskadér), Ivou Janžurovou (herečka) a konečně s Honzou Myšákem. Na celý pořad se můžete podívat na stránkách České televize (<https://www.ceskatelevize.cz/porady/10090925908-vsechnoparty/219544161600013/>).

Mezitím, co Honza reprezentoval Česko na U18 a já byla v kině na Avengers (pro nás oba běžná sobota), dali jsme dohromady tento krátký rozhovor...

Co tě jako první napadlo, když ses dozvěděl, že tě pozvali do televize?

Rozhodně mě to překvapilo, ale těšil jsem se. Šel jsem tam udělat reklamu svému klubu. Klubu, který mě vychoval.

Věděl jsi, na co se tě přibližně budou ptát, nebo jsi musel při odpovědích improvizovat?

Musel jsem improvizovat. Před natáčením jsem se bavil s panem Šípem, který mi řekl, o čem bude řeč. Ale otázky jsem neznal.

Jak pohodlné bylo tvé křeslo?

Myslím, že jsem dostal to nejhorší křeslo, které na place bylo 😊 Ale i tak bylo docela pohodlné 😊

Je nějaké téma, o kterém jsi nechtěl mluvit?

Asi ne. Šel jsem tam s tím, že i když se mě zeptá na cokoli, já mu na všechno odpovím.

Setkal ses v zákulisí s ostatními hosty a prohodili jste při čekání pár slov?

Ano, se všemi jsem si podal ruku a představil se.

Jak jsi strávil čekání v zákulisí v době rozhovorů pana Šípa s hosty, kteří šli před kamery před tebou?

Seděl jsem tam na židli a koukal se na ně ze strany...

Jak se liší pocity před natáčením od těch před důležitým zápasem?

Myslím, že v tom velký rozdíl není. Do obojího se snažím jít bez stresu a uvolněný.

Jaké bylo vidět sám sebe v televizi jinak než v helmě?

Popravdě jsem pořad neviděl. Nerad se dívám sám na sebe.

Jak po odvysílání pořadu reagovalo tvoje okolí?

Byl jsem zrovna na reprezentačním srazu, takže jsem se vtípkům od kluků nevyhnul 😊

Honzo, děkuji za rozhovor a přeji Ti spoustu úspěchů do budoucna!

Projekt H2AC podruhé aneb Zpověď členů týmu

Proč jste se do projektu s autem pustili? A proč jste u „toho“ zůstali až do finále?

OTA: *Do projektu s autem jsem se zapojil ze zvědavosti a jako morální podpora kamaráda.*

JIRKA: *Ví se o mně, že pracuji s motorkami a auty, takže po oslovení jsem s účastí souhlasil. U projektu jsem zůstal, protože mám ve zvyku dokončit to, co začnu.*

KAREL: *Chtěl jsem se podívat, co tam ti nerdi budou řešit a jak to bude vypadat. Na první schůzi jsem šel jako pozorovatel, ale automaticky jsem se stal členem týmu. Nikdo se nehrnul do vizuálního*

Ota Klika (septima) miluje airsoft videohry a zoologii; sám o sobě tvrdí, že je líný a schopný věci „obcházet“.

Denny Kronych (septima) miluje programování, počítačovou techniku a hry. Sám sebe vidí jako lenocha s pevnou vůlí a trochou rozumu. Zbožňuje vepřovou panenku s krocketami a rád poslouchá Elektro/EDM.

DENNY: Myšlenka autíček poháněných vodíkem mě nadchla. Zůstal jsem, protože mě samotná práce začala trochu bavit.

Co vám zapojení se do projektu dalo?

OTA: Rozhodně jsem se naučil lépe pracovat v týmu a také lépe pracovat s nářadím a materiálem malých rozměrů.

Jiří „Kordás“ Kordanič (3. A) miluje motokros, čtyřkolky, auta a lyžování. Aktuálně se uchází o místo člena Horské služby ČR.

Karel (Toxy) Dittrich (3. A) si při práci rád poslechne Beethovena, Schuberta, Wagnera, Mozarta, Čajkovského, Offenbacha či Strausse. Zajímá ho politologie, sociologie, právo; coby umělecky kreativní jedinec je ochotný dělat design.

DENNY: Zručnost a jakousi orientaci v oboru RC aut.

Uvažujete o účasti v dalším ročníku soutěže a proč?

OTA: Zkušenosti navíc se hodí vždy a se spolužáky je pokaždé zábava. Takovýchto závodů se nezúčastníte jen tak ze dne na den.

JIRKA: Pravděpodobně se budu opakovat, ale když něco začnu, tak to dokončím.

Martin (Prochy) Procházka (2. A) se zajímá o jadernou energetiku, počítače a elektroniku; ze sportů dává přednost lyžování a florbalu.

zpracování, tak jsem zde našel původní motivaci. Postupně odpadla spousta lidí, proto jsem se pokusil naučit i technickou stránku věci, abych byl co platný. Ke konci už to bylo spíše o tom dodělat to, na čem jsem strávil moc dlouho na to, abych to nechal jen tak být.

MARTIN: Už od začátku mě celý projekt zaujal. Po pár setkáních jsem byl, i přes nejistotu a občasné pocity zmaru, přesvědčen o tom, že u toho chci zůstat minimálně do závodů. Tak se i stalo.

JIRKA: Noční můry. Fofrpáska je základ. Poznal jsem, že máme super tým, přestože jsem měl ze začátku obavy.

KAREL: Elektrikářská páska se po nastříkání zvlíní a nateče pod ni barva, ať ji natáhnete sebevíc. Nikdy nic nevyjde tak, jak si to představujete. Torzní tuhost je základ. Přístup do školy do deváté večer.

MARTIN: Zcela jistě jsem se něco přiučil o autech a torzní tuhosti. Zjistil jsem, že máme na škole jedince ochotné pracovat v týmu, a to i do brzkých ranních hodin. Poznal jsem skvělé lidi – rozumíme si a máme si co říct.

DENNY: Byla by škoda po tolika strávených hodinách nad jedním modelem toho nevyužít aspoň na dva roky.

Jak na vaše angažování v mimoškolní činnosti reagovalo nejbližší okolí?

OTA: Byli překvapeni, že trávím tolik svého volného času ve škole. Samozřejmě mě podporovali.

JIRKA: Okolí většinou nereagovalo příliš pozitivně. Setkal jsem se i s výsměchem.

KAREL: „Gratuluju“, jsi do dvou do rána v sobotu ve škole. Na to bych se vy****. Občas i nějaký ten obdiv.

MARTIN: Já osobně jsem se vyhnul hlavní vlně reakcí, nicméně ty, které se ke mně dostaly, byly spíše negativní, spojené s nepochopením, jak můžeme kvůli takové „blbosti“ vydržet do brzkých ranních hodin. Upřímně – pro mě osobně to není jen o trávení volného času nad „blbostí“, ale hlavně o trávení času se super lidmi.

DENNY: Vesměs neutrálně.

Nejsme technicky zaměřená škola, takže umístění v polovině výsledkové listiny je beze sporu výtečný výsledek.

Jaké jste zažívali pocity, když jste viděli ostatní účastníky, kteří mají techniku jako svou „náplň práce“?

OTA: Dokonce i školy, které jsou technicky založené, na tom nebyly zrovna nejlépe. Tudiž s hrdostí můžu říci, že z technického hlediska jsme jako gymnázium obstáli nad očekávání.

JIRKA: Měl jsem o to větší chuť je porazit, což se u některých týmů podařilo.

KAREL: Zapíchli jsme šroubováky do toaletního papíru z hotelu a říkali si, že to strašně „tryhardí“. Přijeli jsme s cílem nebýt poslední a chtěli jsme tomu dát vše. To jsme udělali a myslím, že nám bylo

jedno, kdo je proti nám. Jediný cíl na příští ročník – získat víc peněz, abychom mohli smáznout Humanitasku.

MARTIN: Nejsme sice technicky zaměřená škola, ale již před závodem jsme „nabrali“ spoustu zkušeností, takže jsme nebyli úplnými zelenáči. Přesto jsme na závodech získali mnohé další poznatky – např. že máme těžké auto nebo větší odpor kol, než se kterým jsme počítali.

DENNY: Byli jsme překvapeni, jak je vůbec možné, jaké týmy za sebou v tabulce necháváme; zároveň to byl ale pocit zadostiučnění.

Kdy vám bylo nejvíce úzko? Kdy jste pociťoval krizi a pocit zmaru?

OTA: Největší zmar jsem pocítil při startu, kdy ostatní týmy v klidu odstartovaly, zatímco my nemohli přijít na důvod, proč nám auto nejelo.

JIRKA: Když jsme museli naše auto na start dotlačit.

KAREL: 13.4.2019 okolo druhé ranní bez jakéhokoliv přísunu kofeinu.

MARTIN: Jistě nejtěžšími chvílemi bylo finalizování příprav poslední víkend před závody. Psychicky náročnější však byl nevydařený start, kdy nás skoro na 30 minut zastavila zcela banální závada uvolněného motoru. Někteří z nás propadali panice, situaci jsme však vyřešili, celou ztrátu relativně rychle dohnali, a tím jsme se dostali zpět do boje o pozice.

DENNY: Mezi půlnocí a jednou ranní v pátek v prostorách školy, kdy vyhlídka na postel byla v nedohlednu.

na lavičce zleva: Martin, Jirka
první řada zleva: Ota, Denny, Karel

Nejveselejší zážitek?

OTA: *Nejveselejší jsem byl po skončení závodu, kdy jsme jen tak tak dojeli do cíle. Samozřejmě těch šťastných okamžiků bylo víc – například když jsme zjistili, že to, co jsme sestavili, opravdu jezdí 😊*

JIRKA: *Když jsme v úplném závěru závodu dohnali náskok týmu před námi; daný tým nemohl kvůli technickým problémům pokračovat a my ho v celkovém pořadí přeskočili.*

KAREL: *Moment, kdy jsme se dostali na 8. místo a věděli jsme, že nás z něj nikdo nesesadí, protože ten, kdo ho chtěl uzurpovat, už měl auto v krachu.*

MARTIN: *Nejveselejším a zároveň nejmotivnějším zážitkem byl samotný závěr závodu, kdy jsme z našeho auta ždímalí opravdové maximum a dojeli jen tak tak, ale přece jen dojeli!*

DENNY: *Asi těch pár okamžiků na závodech, kdy člověk ani nechápal, co se to na dráze děje, a jen se smál.*

KLUCI, děkuji za váš čas, který jste věnovali odpovědím na dotěrné otázky; ještě jednou vám blahopřeji k dosaženému výsledku a pamatujte – nejlíp zpravidla práci ostatních znevažují ti, kteří

sami nic nedokázali. Úspěch se v českých luzích a hájích jen těžko odpouští...

Souběžné studium doma a v zahraničí? Jde to, když opravdu chcete! Velký rozhovor s Petrou Kadlecovou

Co vás vedlo k rozhodnutí zkusit studium v zahraničí?

Já vlastně ani nevím. O studiu v zahraničí jsem přemýšlela už delší dobu, ale nikdy jsem nezkusila sny v tomto směru zrealizovat. Po prvním ročníku na gymnáziu se ale ve mně něco zlomilo a já se konečně rozhodla jednat. Určitě to ovlivnil i Erasmus, kdy jsem nejdříve hostila tureckou studentku, a později jsem se školou dokonce do Turecka vycestovala. Byla jsem nadšená z toho, jak se jenom za těch pár dní, které jsem v Turecku strávila, moje angličtina zlepšila. Dalším důvodem, který mě konečně donutil jednat, byla skutečnost, že jsem už chtěla začít „dělat“ předměty, které bych v budoucnu ráda studovala, které mě baví a o kterých vím, že je v budoucnu uplatním. A tak jsem si řekla, že to zkusím, že mi nic v Česku neuteče, a že když se o nic nepokusím, možná přijdu o životní zkušenost.

Petra (na fotce čtvrtá zprava) studuje na GTGM od šk. roku 2016/2017. Je jí 17 let a od září 2018 studuje na Barnard Castle School v severní Anglii.

Proč jste si ke studiu zvolila právě Barnard Castle School?

No, ono to bylo trochu složitější. Na začátku školního roku 2017/18 jsem začala zjišťovat, jaké organizace nabízejí stipendijní programy pro studenty z Česka. První konkurz, kterého jsem se zúčastnila, byl na roční studijní pobyt v USA, ale neprošla jsem ani do druhého kola. Poté jsem se přes organizaci OSF.cz přihlásila do výběrového řízení na studijní rok (dva roky) ve Velké Británii; pobyt realizuje anglické Sdružení ředitelů soukromých škol (HMC). Dostala jsem se až do třetího kola výběrového řízení a došlo i na interview se zástupci britských škol, kteří za námi přijeli do Prahy. Když jsem dostala nabídku stipendia, přijala jsem ho, aniž bych věděla, na jakou školu se nakonec dostanu. A asi jsem toho pána, co se mnou vedl pohovor, vážně zaujala, protože přemluvil svého kamaráda, ředitele právě Barnard Castle School, aby mi nabídl plné stipendium – jako první HMC studentce na této škole od roku 2001. A tak jsem tady.

Jak na vaše rozhodnutí zkoušet studovat souběžně dvě školy reagovali rodiče?

Jsem si jistá, že by mě podporovali úplně stejně při přerušení studia, jako mě podporovali, když jsem se rozhodla zkoušet individuální vzdělávací plán. Vlastně on to ani můj původní plán nebyl, ale myslím si, že „rozdílovky“ bych nezvládla. A opakovat dva roky? K tomu bych se taky v životě nedokopala. Na jednu stranu studovat obě školy zároveň bylo i jednodušší řešení. Díky tomu, že jsem dál studentkou gymnázia, jsme nemuseli běhat po úřadech a dokazovat mé studium v zahraničí. Také to mamce dalo větší jistotu v tom, že se do Česka vrátím, a já získala záruky, že kdybych se po roce rozhodla studium v Anglii ukončit, budu alespoň maturovat se svými spolužáky.

Čím vás anglický vzdělávací systém ohromil? V čem je podle vás zajímavější než ten český?

Ani nevím, kde bych měla začít. Jejich vzdělávací systém je každopádně rozdílný od toho našeho. Na konci jedenáctého roku (našeho druháku) skládají něco jako naši maturitu. Mají povinnou matematiku a angličtinu; zbytek předmětů, i když musí studovat skoro všechny, si ke konečným zkouškám volí. Do „třetáku“ si pak berou už jen 3 až 4 předměty.

I samotná výuka je tu úplně jiná než v Česku. Každý den mám devět hodin, přičemž škola je i v sobotu. Ale ne všechny hodiny jsou s vyučujícími. Polovina věcí, které potřebujeme vědět a které se učíme, se probírá v hodinách, zbytek se učíme samostudiem – formou domácích úkolů nebo přípravou na další hodiny; v některých případech si dokonce téma studujeme sami, stejně jako si sami vytváříme a zpracováváme materiály. Co mě nejvíc zaujalo, je asi svoboda, kterou tu máme. O svém rozvrhu si z části rozhoduji sama – musím být schopná zorganizovat si čas; bez motivace pracovat bych vyhořela po prvním týdnu... Tohle všechno mě donutilo pracovat kvůli sobě a ne kvůli učitelům nebo rodičům. Jinak celkově to tu funguje jako Bradavice (koleje, poháry, turnaje) 😊

Studium dvou škol je časově, fyzicky i psychicky jistě náročné – jak vypadá váš běžný anglický školní den co do jeho organizace?

Většinou vstávám kolem osmé. Hodiny začínají v 9:10, ale v kapli musím být už v 8:40. Pak máme čtyři hodiny bez přestávky, což je docela chaos vzhledem k tomu, že ve chvíli, kdy zazvoní zvonek, už musím být na další hodině. Po

těchto čtyřech pětatřicetiminutových hodinách máme 20 minut na to dát si čaj a sušenku a hned musíme běžet na další výuku – většinou dvouhodinovku. Po obědě máme další tři čtyřicetiminutové hodiny. Od 16:00 do 17:00 máme activity time, v pět čaj, jak oni říkají večeri, a od 18:00 do 20:00 se pod dohledem učíme. V dny, kdy toho nemám moc, se po večerech snažím dělat něco do české školy.

Někdy si sice říkám, že je toho hodně, ale vždycky si najdu čas na odpočinek nebo dělání něčeho, co se školy vůbec netýká. To, že jsem tady začala díky množství učiva pro odreagování sportovat, beru jako životní úspěch.

Máte nějaký zážitek, na který byste nejraději zapomněla?

Začínám nenávidět cestování, což jsem nevěřila, že vůbec někdy řeknu. Na co bych nejraději zapomněla? Během mého pobytu tady mi zemřel dědeček a já měla pocit, že mi vše, na čem mi záleží, utíká, protože celý můj život je v Česku. Měla jsem pocit, že o všechno přijdu, že všechno propásnu a že byla chyba odejít, protože jsem nebyla doma, když mě rodina potřebovala, a hlavně jsem neměla nikoho, kdo by mě chápal, když jsem potřebovala „podržet“.

Díky studiu v zahraničí jste musela tzv. dozrát, dospět – pociťujete v tomto směru na sobě nějaké změny?

Když nad tím tak přemýšlím, určitě jsem víc soběstačná než dřív. Musela jsem si zvyknout na to, že kolem sebe nemám rodiče, ale i na to, že si všechno musím zařídit sama, ať už jde o letenky, schůzky nebo o vyřešení nějakého problému, do kterého jsem sama sebe dostala. Sama si peru, nikdo mě nekontroluje, v kolik chodím spát nebo jestli dělám úkoly. Myslím, že jsem se určitě naučila být sama za sebe zodpovědná.

Mohla byste srovnat přístup ke studiu anglických a českých žáků-studentů?

Tím, že se v mém ročníku žáci už poměrně jasně zaměřují na to, co chtějí v budoucnosti dělat, všichni studují, co studovat chtějí. Většina lidí se učí kvůli sobě. Nikdo se nebojí požádat o pomoc – v tomto směru je rozdíl v přístupu našich a anglických učitelů. Když tu někdo nepochopí látku, učitel vždy rád poradí, i kdyby to mělo být po stopadesáté pořád to stejné dokola. Učitelům nevadí trávit svůj vlastní volný čas se studenty, čímž si v našich očích vydobyli obrovský respekt – nikdo by se neodvážil jim odmouvat, být na ně drzý, přijít na hodinu nepřipravený...

Řada našich žáků má pocit, že jsou na ně kladeny zbytečně vysoké nároky – souhlasíte?

Myslím si, že to tak v některých ohledech určitě je. Tím, že jsme gymnázium, je jasné, že žáci musí předpokládat, že budou muset obsáhnout všechny předměty. Upřímně se mi ale zdá nesmyslné, do jaké hloubky se někdy zachází – na jiných gymnáziích to takhle nastaveno není...

Chtěla byste něco vzkázat svým spolužákům nebo našim žákům a učitelům?

Kdybych teď byla zpátky na gymplu, každý den bych se snažila využít hodin ve škole co nejlépe. Ono to totiž vážně ulehčí pozdější učení se na testy. Vzkaz? Využijte každé šance, která se vám naskytne!

Petro, děkuji za vyčerpávající upřímné odpovědi a přeji Vám do dalšího studia hodně chuti a síl!

HORKÉ KŘESLO TŘÍDNÍHO UČITELE

Tato rubrika dává možnost všem třídám, pokud o to budou stát, vyzpovídat svého třídního – stačí k tomu málo: domluvit se s ním, vymyslet pro něho otázky a předat mu je v elektronické podobě. Třídní pak své odpovědi přepośle do naší redakce a my je v dalším čísle otiskneme.

Proč jste přestoupil na toto gymnázium?

Před dvěma lety mi můj kamarád zavola, jestli vím o tom, že litvínovské gymnázium shání zeměpisáře. Nabídka se mi zdála zajímavá, a jelikož jsem z Litvínova a v Mostě na základní škole jsem pracoval 21 let, řekl jsem si, že už je přece jen čas na změnu. Také jsem hned po maturitě na gymnáziu pracoval dva roky jako asistent, takže to pro mě nebylo neznámé prostředí.

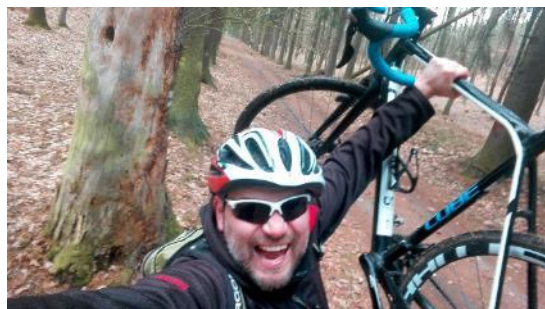
Jak jste se dostal od florbalu k učení?

Ono to bylo spíše obráceně. Učím už od 18 let. V Mostě jsem trénoval mladší žáky Vipers, ale nějak mě to nebavilo. Jednou přišly holky z házené, že by chtěly zkusit florbal, a najednou to bylo. Holky to bavilo a mě taky, takže jsem se od té doby stal trenérem především ženských týmů. Postupně jsem se stal i trenérem různých výběrů a

trenérem A mužstva Bivoje v postupové a extraligové sezóně.

Proč jste se rozhodl učit zeměpis, dějepis a tělesnou výchovu?

Jako studenta gymnázia mě moc bavil dějepis (děkuji kolegyni Potřebuješové ☺) a zeměpis, takže to byla jasná volba. Už odmala jsem se obojímu chtěl věnovat, takže se mi splnil sen. Díky trénování florbalu jsem zjistil, že mě velmi baví i tělesná výchova. Bohužel jsem si v dětství vážně zlomil nohu, takže se o studiu tělesné výchovy nedalo

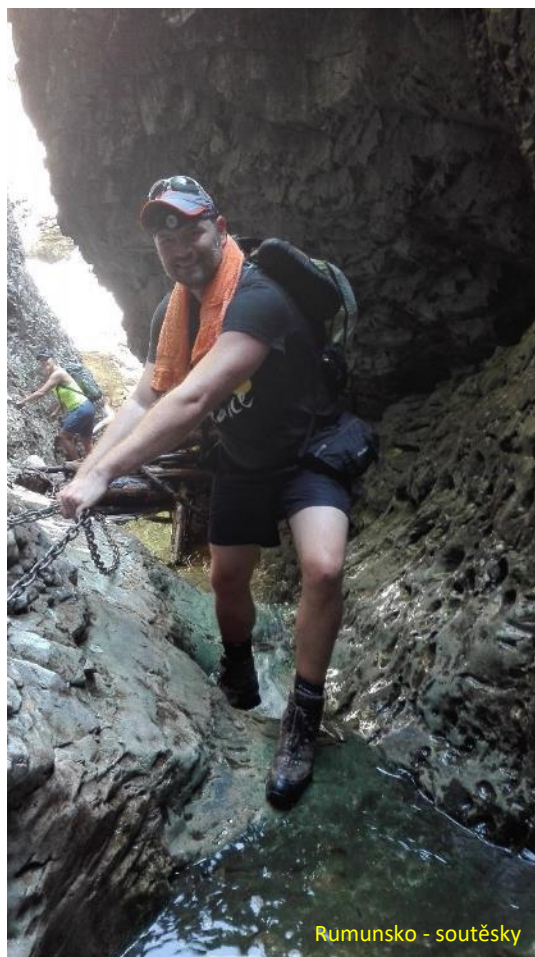

uvažovat. Musel jsem zvolit cestu, kterou nekřížily talentové fyzické zkoušky. Na FTVS jsem nakonec vystudoval nejvyšší trenérskou licenci A z florbalu (v ČR ji má

snad jen 10 aktivních trenérů) a kondičního trenéra.

Proč některé žáky neoslovujete křestním jménem?

Nějak jsem se naučil oslovovat většinou příjmením. Asi je to díky tomu, že když učíte x let, tak těch jmen je tolik, že jste rádi za to, že si zapamatujete alespoň příjmení.

Rumunsko - soutěsky

Nejvyšší hora Bulharska - Musala

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Už jsem odpověděl výše. To, co jsem chtěl jako malý dělat, se mi splnilo.

Jakou túru plánujete do budoucna?

Miluji cestování a chození po horách a kopcích, takže v plánu je toho hodně. Bohužel, jak si všichni určitě povšimli, onemocněl jsem teď nepříjemnou nemocí. Paradoxem je, že je „to“ z prochlazení tváře, přitom já spím venku i v minus 13 °C a „lítám“ neustále ve větru. No, bohužel, stalo se. Musím se proto po uzdravení už hlídat. I tak bych chtěl dokončit letošní ročník Vrchařské koruny Krušných hor, kdy

musíte za rok zdolat 20 vrcholů v Krušných horách. V létě plánuji Ukrajinu, protože tam jsem ještě nebyl. Bude to má 32. země, takže jich ještě pár zbývá ☺

Kdybyste si mohl vybrat být třídním učitelem jiné třídy, udělal byste to a proč?

Ne. Stačí mi má třída. Až odejde puberta, bude to lepší a lepší.

Vzpomínáte rád na své dětství a proč?

Ano. Měl jsem krásné dětství. V televizi toho moc nebylo (maximálně asi půlhodinová přestávka s malými koťátky), nebyly mobily, PC měl v Litvínově jen jeden můj kamarád, takže jsme byli neustále venku. Hrál se fotbal, hokej – a to každý den hned po škole. Bojovalo se o sběrnou, lezlo se do tajemných leteckých bunkrů a do opuštěného kina. Když jste si s někým psali, dostali jste třeba čtyřstránkový dopis, takže i to bylo úžasné. Bohužel životní prostředí díky inverzím v té době nebylo ideální, takže jsem býval často nemocný. Naštěstí to trvalo jen do 7. třídy. Takže je na co vzpomínat a někdy mě zamrzí, že současná generace už toto nezažije.

V příštím čísle: TERCIE vs. třídní učitelka Mgr. Kateřina Zámecká *** KVARTA vs. třídní učitelka Mgr. Marcela Pivoňková

Romana Ešlerová vs. Dobrá víla (ze Shreka)

Když jsme přemýšleli o tom, s kým srovnáme naši *dobrou vílu*, Romču Ešlerovou, dlouho jsme nemohli na nikoho přijít – ať jsme v paměti šátrali sebevíc, žádnou pohádkovou postavu, jejíž „náplň práce“ by se alespoň trochu přibližovala té Romčině, jsme nenašli. A pak jsme dostali onen pověstný spásný nápad – je-li pro nás Romča *dobrou vílou*, proč ji nesrovnat se skutečnou Dobrou vílou, kterou znají všichni milovníci animovaného hitu Shrek 2?!

OSUDOVÉ SETKÁNÍ

Dobrá víla, nebo také kmotřička či *Dama Fortuna* (původní předloha), patří mezi smetánku království Za sedmero horami. Je majitelkou obří továrny na lektvary a kouzla a vydělává si tím, že nešťastným a zoufalým jedincům plní jejich přání – ostatně hlavní motto její firmy zní „*Šťastně až do smrti*“.

Kdo patří mezi skalní příznivce Shreka 2, jistě zaregistroval, že Dobrá víla miluje jídlo – tedy hlavně to nezdravé, fritované – a ráda sáhne po čokoládě. Není proto překvapením, že její postava nabyla poměrně kyprých tvarů – tzv. hornáci při pohledu do jejího výstřihu jistě vrní blahem... Aby na své klienty působila kmotřička seriózněji a profesionálněji, nosí úzké brýle bez horní obroučky.

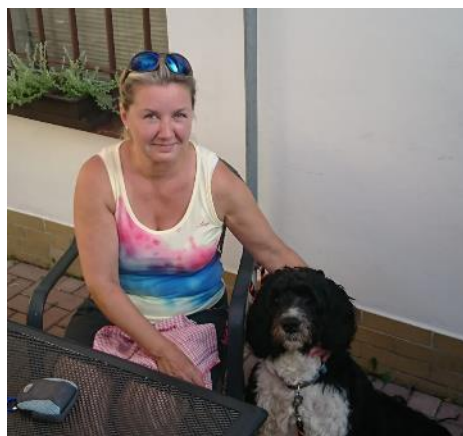
Podle všeho miluje modrou – usuzujeme tak z barvy jejích šatů na každodenní nošení. Nedílnou součástí jejího zjevu jsou průsvitná křídla, díky nimž se může poměrně elegantně vznášet. Nesmíme zapomenout ani na další součást jejího outfitu – kouzelnou hůlku.

zdroj obrázku: <http://www.filmografie.cz/clanek/408-shrek-2-2004/>

podle všeho nezřídka sama pomohla – ostatně si připomeňte, jak ona sama sebe prezentuje před princeznou Fionou: https://www.youtube.com/watch?v=hyWSZPKBk_g), ale i prostředky na výrobu lektvarů pro soukromé účely.

Ačkoliv označení *Dobrá víla* evokuje ženu s těmi nejušlechtlejšími úmysly, opak je pravdou – Dobrá víla není přehnaně dobrosrdečná (pokud vůbec), naopak vyniká schopností manipulovat s „oběťmi“ a vydírat je (dokládá to linie příběhu, jež je věnována králi Haroldovi, otci Fiony, a Krasoňovi, synovi Dobré víly).

Dobrá víla na svou podlost nakonec doplatí – zničí ji vlastní kouzlo, které chtěla použít k likvidaci Shreka...

Naše dobrá víla – **Romana Ešlerová** – je z úplně jiného těsta. Na našem gymnáziu zastává pozici hospodářky, i když při bližším zkoumání by člověk použil spíše spojení „holky pro všechno“ – má na starosti hotovost, evidenci majetku a s ní spojenou inventuru, vyřizuje poštu a veškerou byrokracii kolem přihlášek ke studiu, přípravných kurzů i všech ostatních („lyžák“, „turisták“, Lesná apod.), objednává autobusy, sbírá informace ze školní matriky (slavná aplikace Bakaláři), aby tyto mohla dál přeposlat v podobě rozličných tabulek na „kraj“, po

němž vyžaduje informace MŠMT. Aby toho nebylo málo, dohlíží na nepedagogické pracovníky, pečuje o všechny návštěvy (Česká školní inspekce,

kontroly z Krajského úřadu atd.), objednává (nakupuje) prostředky nutné pro chod gymnázia (věci na úklid, kancelářské potřeby apod.), organizuje akce typu Květinový den, pomáhá se zahájením školního roku či slavnostním vyřazením maturantů. Nesmíme zapomenout ani na vyřizování (přepojování) telefonátů a

zapisování chybějících žáků na vnitřní nástěnku školy. Pro úplný výčet je nutné dodat, že je k ruce vyučujícím – doplnění papírů do kopírky je tou

nejmenší výpomocí... Pokud jsme na něco zapoměli, moc se omlouváme! Je to vlastně nespravedlivé – za Dobrou vílu pracují skřítkci, a když jejich síly nestačí, pomůže kouzelná hůlka. Škoda, že nejde Ježíškovi napsat o podobnou „hračičku“ – v našich očích by si ji Romča zasloužila i se stádem čínorodých pidimužků...

Jak bylo zmíněno výše, Krasoňova matka miluje jídlo. V tomto ohledu jsou na tom obě víly stejně – k naší velké radosti je Romča masová ☺ Je-li řeč o soukromí, pak vězte, že Romča sice nemá syna, ale zato je pyšnou babičkou malého Kvida. Kromě manžela jí věrně po boku stojí i portugalský vodní pes Alf.

Dobrá víla žila v lese. I Romča přírodu miluje – je hrdou majitelkou chaty na Klínech, zbožňuje procházky i alpské túry a lyžuje. Díky svým křídům se Dobrá víla vznáší, kde se jí zachce; Romča se svého času také „vznášela“ – na parketu.

Aktivně se věnovala latinskoamerickým tancům, dokonce byla několikanásobnou vicemistryní a mistryní naší republiky! Největším úspěchem pak bylo 7. místo na MS v Litvě! To jste netušili, že?! /pozn. redakce: Obrázek z tanečního parketu je z videa, na němž je opravdu zachycena Romča – ani my jsme ji nemohli poznat, což způsobil hlavně její krátký tmavý sestřih... ☺/

V malém portrétu Dobré víly byla zmíněna její „pravá tvář“ – Romča je, na rozdíl od kmotřičky, skutečným dobrákem, který má smysl pro humor, miluje Cimrmana a snaží se vyhnout blbcům (což se ovšem ne vždy podaří...). Každý, kdo někdy navštívil sekretariát, musí potvrdit, že v 97 % ho přivítala usměvavá tvář, z níž vyzařuje neskutečně pozitivní energie. Zbývající tři procenta připadají na dny, kdy i nejhodnější víla pod sluncem má právo na to, aby byla unavená, „vytočená“, rozbolavěná. Uznejte, že horší by byl opačný poměr...

Dobrá víla ve skutečnosti *dobrá* není – pro nás je jednoznačnou vítězkou *naše* víla!

Redakce GeZ

V příštím čísle: **Michaela Kovářová vs. Strýček Skrblík**

Domácí věštění

Lidé si nechávají předpovědět budoucnost zpravidla od „profesionálních“ věštců a věštkyň, ale ne každému se chce za odborníkem chodit. Jednoduché metody věštění můžeme provozovat i v pohodlí domova.

Ať žije knihovna!

Knihy jsou nejen dobrými „trenéry“ představivosti a čtenářské gramotnosti, ale i pomocníky při domácím věštění. Jedná se opravdu o velmi jednoduchou techniku – v hlavě zformulujte svou otázku, na níž chcete zjistit odpověď, a přistupte ke knihovně. Se zavřenýma očima přejíždějte prsty po hřbetech knih, sáhněte po jedné a otevřete ji na náhodné stránce. První celá věta, která je na stránce vytištěná, nese odpověď na váš dotaz. Většinou ne přímo, spíše metaforicky – je nutné si ji vyložit v souvislosti s vaší otázkou. Někdy je ale věštba až překvapivě přímá.

Nejste-li majiteli knihovny (nebo rozhodně ne tak velké, abyste mohli „jezdit“ po hřbetech vícero knih), nabízíme druhou metodu – **předpověď ze soli**.

O soli se již po staletí říká, že má magickou moc. Používá se k nejrůznějším rituálům, nejčastěji k ochranným (sůl je pro nadpřirozené bytosti stejně zlo jako česnek pro upíry) a k očištění místností a prostorů od negativních energií. Je také prostředkem, se kterým se dá snadno a levně věštit budoucnost. Postačí obyčejná kuchyňská sůl a černá pánvička (případně tmavý tác).

Jak na to? Naberte sůl do hrsti, pomalu a zhluboka se nadechněte a vyslovte otázku, která se vám honí hlavou; anebo se soli jednoduše zeptejte, co byste právě nyní měli vědět. Sůl rozhodte na tmavý podklad a podívejte se na tvar, který rozhozením vznikl:

- hřeben (zuby) – změny, překážky
- vlny – zpoždění vašich plánů, zastavení rozběhnutých věcí, zpomalení
- proud vody, shluk soli u sebe – ochrana, úleva od stresu, zlepšení situace
- většina soli na pravé části – situace postupuje, zraje, vyvíjí se, blížíte se ke splnění svého přání
- většina soli na levé části – je čas na změnu, dejte jí volný průběh.

19. května – Celestýn

Celestýn (domácky Celestýnek, Celestýneček, Celda, Celoušek, Týnek) je mužské křestní jméno, jež vzniklo z latinského *caelestinus*, což se vykládá jako *nebeský*. Na některých webových stránkách se dočtete, že svátek slaví 6. dubna, ale my jsme vlastníky nového kalendáře, kde je Celestýn uveden v pořadí jako druhý oslavenec za Ivem právě 19. května – v tom aby se čert vyznal...☺

JMÉNA V KALENDÁŘI

Ačkoliv se jméno jako takové v Čechách prakticky neuvalo (k roku 2013 uvádějí oficiální statistiky pouhých 13 nositelů tohoto jména, plus 22 nositelů podoby Celestin), jde o velmi populární jméno mezi papeži: sv. Celestýn I. (422-432), sv. Celestýn II. (1143-1144), Celestýn III. (1191-1198), Celestýn IV. (1241) a sv. Celestýn Pátý (1294).

Asi nejznámější osobností tohoto jména na našem území byl **Celestin Werner** – poslední opat cisterciáckého kláštera v Plasích v letech 1779-1785.

28. května – Vilibald

Vilibald (domácky Vili, Vilík, Viliček, Vilda, Vilém, Balda) je mužské křestní jméno německého původu a znamená *muž smělého přání, odvážné a silné vůle*. Na stránkách <https://www.nasejmena.cz/nj/cetnost.php?typ=jmeno&id=113474> se dočtete, že v ČR nosí toto jméno 187 mužů s věkovým průměrem 64 let.

Asi neznámějším nositelem uvedeného jména je **Vilibald Bezdiček** (1906-1991; zdroj obrázku: https://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/?acc=search_fotogalerie&from=660), český a čs. vysokoškolský pedagog, odborník na vodohospodářské inženýrství, politik KSČ, ministr školství ČSR na počátku normalizace, jeden z řečníků na pohřbu Jana Palacha později odstavený z veřejných funkcí, signatář Charty 77.

Pokud vám jméno Vilibald připadá povědomé, zřejmě jste jako děti zhlédli televizní seriál Arabela, v němž se v některých dílech postava **prince Vilibalda** objevila. Pamatujete? Vilibald coby osvoboditel Šípkové Růženky musí svou vyvolenou díky pomateným pohádkám pana Majera (ve skutečnosti Rumburaka) okrást, což se mu přičí, a tak se stane psancem. Posléze se ožení s princeznou Xénií, která ho diriguje jak filharmonii...

zdroj obrázku: <https://www.filmovamista.cz/9-Arabela?od=40&pocet=10&raditPodle=9&směrRazeni=0>

Dubnová zjištění aneb Sedmero (životních) rad

1. Vosy nereagují na zvuk, ani na křik. Nezbyvá nic jiného než jim utéct.
2. Na zablokovaný krk pomáhá horká vana a studená zmrzlina. Jedno bez druhého nefunguje.
3. Pokud si ráno zapomenou vzít prášek na alergii, zjistím to v polovině dne díky plnému nosu, rozmazané řasence a botoxu zdarma.
4. Lístky na Avengers je potřeba si rezervovat.
5. Když mám otevřené okno, je dobré vypnout topení.
6. Když dám pleťovou masku do ledničky, tak pak i chladí (rozuměj maska). Za tohle jsem na sebe hodně pyšná!
7. Dětská jízdenka v Praze platí pouze do 15 let. Škoda...

HUMOR NA TÉMA PRÁCE

Pepíček dostane od tety krásné autíčko a maminka mu připomíná: „Co se říká?“ „Nevím!“ „Co říkám tatínkovi, když přinese výplatu?“ „Aha – neříkej, že to je všechno!“

Chlubí se jeden vedoucí: „A tohle je, pánové, náš nejvyvinutější stroj, který nahradí pět pracovních sil. O jeho údržbu se stará šest specialistů.“

Ředitel povídá sekretářce: „Slečno, neviděla jste moje pero?“ „Ještě ne, pane řediteli.“

DNESKA NIC NEBUDE, PEPO.

**V PRÁCI JSEM BYLA HODINU U ŠÉFA
A JEŠTĚ MI NEVYCHLADLA.**

zdroj obrázku: <https://kreslenyvtip.cz/prace>

Jeden státní úředník si postěžuje druhému: „Já nevím, co proti nám ti lidé pořád mají. Vždyť jsme nic neudělali!“

Šéf si zavolá zaměstnance a ptá se: „Kdo z vás včera chlastal?“ Nikdo se neozývá. Ptám se naposled: „Kdo z vás včera chlastal!“ Ozve se jeden: „Já!“ „Tak, běž se domů vyspat a ostatní do práce!“

Přijde sekretářka za šéfem a říká: „Mám pro vás dvě zprávy – špatnou a dobrou, kterou chcete slyšet první?“ „Začněte tou dobrou.“ „Nejste neplodný.“

NEJČASTĚJŠÍ VĚTY PŘED SMRTÍ – mini seriál na pokračování

Hele, už jsi někdy viděl tupý kladívko? * Co tě nezabije, to tě posílí. * Něco mě škrtí na krku... * Mrkej, jak to auto předjedu... * Nepřibralas náhodou...? * Kapitán ponorky: „Vyvětrat!“ * Hospodský: „Pivo už došlo...“ * Dnes musíme zasklít to okno v devátém patře. * Já na to mám... * Miláčku, na co máš ten nůž??? * A vážně to musíš zkoušet na mně? * Z leknutí že se dá umřít? * No a co, že je osminásobná vdova... Já si ji stejně vezmu. * Těbůh, ty pako... Dlouho jsem tě neviděl... * Klidně toho pavouka zabij, přece nevěříš na pověry... * Bandžííííí...

Další číslo – pátek, 21. června 2019

REDAKČNÍ RADA

generacez.redakce@gmail.com

